

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2490/2019
09.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца-противтужених АА из „, са боравиштем у ..., ББ из ... са боравиштем у ... и ВВ из ... са боравиштем у ..., чији је заједнички пуномоћник Љубиша Траиловић, адвокат из ..., против тужене-противтужиле ГГ из ... и туженог ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Милован Тупањац, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3575/2018 од 23.01.2019. године, у седници од 09.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3575/2018 од 23.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину П 13/17 од 29.03.2018. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца и утврђено да су ништави и без правног дејства Уговор о поклону Ов .../... оверен код Општинског суда у Кладову 21.01.1999. године, закључен између тужиоца АА и туженог и Уговор о поклону Ов .../... оверен код Општинског суда у Неготину 22.05.2006. године закључен између тужених, у односу на непокретну имовину и то кп ..., ..., ..., ... и ..., све у КО ... .. Ставом другим изреке утврђено је да је тужилац АА сувласник по основу заједничког стицања са уделом од 33,33% катастарских парцела наведених ставом првим изреке, све у листу непокретности ... КО ..., и на неукњиженим објектима на кп ... и то породичној стамбеној згради, економско-пословној згради и огради од бетона са капијама око те парцеле, што је тужена ГГ дужна да тужиоцу АА призна и трпи његово право уписа код службе за катастар непокретности, и његов део му преда у државину. Преко досуђеног удела до траженог удела од 37,5% на наведеним непокретностима и за предају у државину, тужбени захтев тужиоца је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке утврђено је да заоставштину пок. ЂЂ, преминуле 14.12.2015. године, представља удео од 33,33% катастарских парцела наведених претходним ставовима изреке у листу непокретности ... КО ... и на неукњиженим објектима на парцели ..., што је тужена ГГ дужна да призна, а у преосталом делу до траженог удела од 37,5% на наведеним непокретностима тужбени захтев тужилаца је одбијен као неоснован.

Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца у делу којим је тражено да се утврди да је тужилац АА сувласник са уделом од 37,5% наведених покретних ствари и да заоставштину пок. ЂЂ представља удео од 37,5% на покретним стварима наведеним овим делом изреке, те да му са тим уделом наведене покретне ствари буду предате у државину. Ставом петим изреке утврђено је да је противтужиља ГГ сувласник са уделом од 33,33% стамбене зграде, економског објекта, бетонске ограде, металне капије, септичке јаме, бетонизованог дворишта и одговарајућег дела земљишта испод ових објеката потребног за њихову редовну употребу на кп ... КО ... и противтужени су обавезани да јој ово право признају. Преко овако досуђеног удела, па до траженог искључивог права својине на наведеним непокретностима, као и за предају својинског удела у државину путем физичке деобе, противтужбени захтев је одбијен као неоснован. Ставом шестим изреке утврђено је да је противтужиља ГГ власник по основу сопственог стицања покретних ствари наведених овим делом изреке, па су противтужени обавезани да јој ово право признају. Ставом седмим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3575/2018 од 23.01.2019. године, одбијена је као неоснована жалба противтужиље ГГ и туженог ДД и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, у усвајајућем делу става другог и трећег изреке, у одбијајућем делу става петог и у ставу седмом изреке.

Против другостепене пресуде, тужени су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да ревизија тужених није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка које представљају ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. ЗПП, а због битне повреде поступка из члана 374. став 2. тач. 7. и 12. ЗПП ревизија се не може поднети, према наведеној законској одредби.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац АА је отац тужилаца ББ и ВВ, а деда туженог ДД. Тужена-противтужиља ГГ је бивша супруга тужиоца ВВ и мајка туженог ДД. АА је био у браку са сада пок. ЂЂ, која је преминула 14.12.2015. године, а њихов брак је разведен 1992. године, с тим што заједница живота није престала. Тужилац ВВ је почетком 1971. године засновао заједницу живота са противтужиљом ГГ, брак је закључен новембра исте године, фактички је престао 1993. године, а разведен је правноснажном пресудом 09.01.1996. године. Током трајања брака, ВВ и ГГ су били у породичној заједници са тужиоцем АА и његовом сада покојном супругом ЂЂ. У парници вођеној ради утврђења сувласничких удела чланова породичне заједнице на покретној и непокретној имовини, судским поравнањем од 23.07.1998. године је утврђено да су тужилац АА, његова сада покојна супруга ЂЂ и тужена ГГ, између осталих, сувласници и на непокретној имовини која је предмет ове парнице, без одређених удела по основу доприноса у стицању. Након закључења наведеног судског поравнања и након што је тужилац ВВ напустио породичну заједницу, тужилац АА и његова сада пок. супруга .., као и тужена ГГ наставили су са

економском заједницом, наставили су да изводе радове на непокретностима које су по судском поравнању чиниле њихову заједничку својину, а тужена ГГ је са туженим АА, својим сином, живела у кући која је била у изградњи. Тужилац АА и његова сада пок. супруга ... доприносили су стицању за време трајања ове заједнице тако што су слали новчана средства из иностранства, а тужена ГГ је учествовала личним ангажовањем, тако што је надгледала извођење радова, обављала послове у домаћинству и старала се о деци и имовини. Између тужиоца АА као поклонодавца и туженог ДД, његовог унука, као поклонопримца, закључен је спорни Уговор о поклону оверен у суду 21.01.1999. године, чији предмет је између осталог била и непокретна имовина која по судском поравнању представља заједничку имовину тужиоца АА, његове сада покојне супруге и тужене ГГ. Након тога, између туженог ДД и тужене ГГ, његове мајке, као поклонопримца, закључен је спорни Уговор о поклону оверен пред судом 22.05.2006. године, чији је предмет иста непокретна имовина коју је уговором о поклону од 21.01.1999. године тужилац АА поклонио свом унуку туженом ДД.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је утврђено да су ништави и не производе правно дејство Уговор о поклону од 21.01.1999. године и Уговор о поклону од 22.05.2006. године, у односу на пет катастарских парцела у листу непокретности ... КО ..., када је утврђено да је тужилац АА сувласник по основу заједничког стицања са уделом од 33,33% ових катастарских парцела, као и неукњижених објеката на парцели ..., и када је утврђено да заоставштину сада пок. ЋЋ представља удео од 33,33% наведених катастарских парцела и неукњижених објеката на парцели ... КО ... . Правилно је такође примењено материјално право у делу којим је одбијен противтужбени захтев ГГ да се утврди њено искључиво право својине на спорним непокретностима, на којима јој је признат удео од 33,33%, као и да јој се својински удео преда у државину путем физичке деобе.

У време закључења спорног уговора о поклону од 21.01.1999. године, на снази је био Закон о браку и породичним односима, који је чланом 323. прописивао да супружник не може располагати својим делом у неподељеној заједничкој имовини, нити га може оптеретити правним послом међу живима, а ове одредбе се сходно примењују и на чланове породичне заједнице.

У поступку је утврђено да је приликом закључења спорног уговора о поклону од 21.01.1999. године између тужиоца АА и његовог унука туженог ДД, изостала сагласност супруге тужиоца као поклонодавца, сада покојне ЋЋ, што је било неопходно за пуноважност уговора у смислу чл. 323., 324. тада важећег Закона о браку и породичним односима, јер је предмет овог уговора о поклону била заједничка имовина тужиоца као поклонодавца и његове сада покојне супруге и тужене ГГ, по основу стицања у породичној заједници, како је то утврђено судским поравнањем од 23.07.1998. године. Правилан је такође закључак нижестепених судова да сада покојна ЋЋ није била упозната са садржином спорног уговора о поклону, па се самим тим није могла ни сагласити да тужилац као поклонодавац располаже и њеним уделом на непокретностима које су представљале заједничку имовину, према наведеном судском поравнању. Зато је правилно утврђено да је уговор о поклону од 21.01.1999. године ништав и не производи правно дејство, у смислу члана 103. Закона о облигационим односима у делу којим су обухваћене непокретности које су биле заједничка имовина тужиоца АА и његове сада покојне супруге ЋЋ. Туженој ГГ је било познато да тужилац АА није искључиви власник непокретности која је била предмет овог уговора,

јер је она као титулар права такође наведена у судском поравнању, а утврђено је да је у својству пуномоћника туженог ДД, као његова мајка, учествовала у закључивању спорног уговора о поклону. Будући да је накнадно тужени АА са својом мајком, туженом ГГ, Уговором о поклону од 22.05.2006. године располагао истом имовином, коју је стекао по основу ранијег ништавог уговора о поклону, правилан је закључак нижестепених судова да је и други уговор о поклону ништав и не производи правно дејство у односу на спорне непокретности.

У нижестепеним пресудама је приликом утврђивања удела тужиоца АА и противтужиље ГГ од по 33,33% на спорним непокретностима такође правилно примењено материјално право, односно одредба члана 195. Породичног закона, којом је прописано да када породичну заједницу са супружницима чине сродници који радом, заједничким вршењем одређене делатности или на други начин заједнички привређују, имовина стечена у току трајања те заједнице је заједничка имовина свих чланова породичне заједнице који су учествовали у њеном стицању, па на њој сви чланови који су привређивали у време њеног стицања полажу права у обиму њихових удела зависно од величине доприноса, при чему се цене примања чланова заједнице, старање о домаћинству и деци, сваки облик рада у одржавању и повећању имовине, као и да ли је посебна имовина странака као економска база допринела стицању нове имовине.

У поступку је утврђено да су тужилац АА и његова сада покојна супруга ЂЂ обезбеђивали финансијска средства радом у иностранству и слали новац ради изградње објеката и куповине земљишта, а да је противтужиља ГГ вршила надзор над извођењем радова, обављала послове у домаћинству, старала се о деци и имовини, па је њихов допринос у стицању имовине правилно као подједнак одређен на по 33,33%.

Неосновано се ревизијом противтужиље указује да је у побијаној другостепеној пресуди погрешно примењено материјално право, односно да јој припада већи сувласнички удео на спорним непокретностима од досуђеног, јер овакав закључак не произилази из утврђеног чињеничног стања. Такође је неоснован и ревизијски навод о погрешној примени материјалног права с обзиром да је у време закључења уговора о поклону из 1999. године у евиденцији непокретности поклонодавац тужилац АА био уписан као једини власник спорних непокретности. Без обзира на наведено, право заједничке својине су чланови породичног домаћинства, па и сада пок. ЂЂ, стекли по основу судског поравнања које представља правни основ за стицање права сусвојине. Осталим ревизијским наводима, односно да је сада пок. ЂЂ била упозната и сагласила се са садржином уговора о поклону, оспорава се оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може поднети, према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић